

Entrevista a Martin Mc Guinness

“Thatcher serà sempre un objectiu”

El dirigent del Sinn Fein rebutja en exclusiva per a EL TEMPS qualsevol treva amb el govern britànic i adverteix que la lluita armada augmentarà. Mc Guinness, portaveu oficial de l'IRA, mostra la cara més radical d'una guerra que s'ha cobrat ja 3.000 morts.

Des de certs mitjans de comunicació se l'ha considerat el membre més representatiu de l'ala dura del Sinn Fein, un *falcó* disposat a no transigir.

—No hi ha ningú a Irlanda que desitgi tant la pau com jo perquè tots els que lluitem hem sofert en la nostra pròpia carn les conseqüències de la guerra. He donat els millors anys de la meua vida al moviment republicà, sacrificant-ho tot, i ara els britànics m'acusen de ser un *dur*, m'ho prenc com un elogi. Però el que pretenen amb aquestes mentides és fer creure a la gent que hi ha una escissió interna encapçalada en la facció moderada per Gerry Adams i en la radical per Mc Guinness encara que després resulti que ens telefonem cada dia. El que els molesta és que actuem com una pinya, que ens comprometem en una mateixa estratègia per derrotar els britànics i que creguem que l'IRA i el Sinn Fein han d'actuar conjuntament en la lluita per l'autodeterminació del poble irlandès. Dificilment ens esborraran del mapa perquè els republicans estem d'acord en tot.

—Tot i així, ¿acceptarien assegurar a parlar amb el govern britànic després que Peter Brook reconegués que l'IRA “no pot ser vençut”?

—Sí, donaríem la benvinguda a unes converses sense cap condició prèvia ja que nosaltres no posem cap condició al govern. Sabem que als britànics els agradaria un alto-el-foc anterior a les converses i crec que aquesta postura trobaria un rebuig massiu per part dels republicans. Estic convençut que si ells volen parlar amb nosaltres i nosaltres amb ells, les converses podrien produir-se ja ara mateix sigui el que sigui el context, ja que la mort d'un soldat o d'un *voluntari* de l'IRA són només símptomes d'un problema més gran sobre el

qual cal negociar, però els britànics anteposen una treva i per aquí no hi passarem.

—A principis dels anys setanta va ser comandant d'operacions de l'IRA a la ciutat de Derry, ¿encara continua vinculat a aquesta organització?

—Respecte a aquesta qüestió voldria aclarir-li que mai he estat acusat de pertinença a grups armats. Aquestes són afirmacions britàniques. Jo vaig formar part d'un moviment de resistència a l'ocupació britànica, és l'única forma d'explicar-ho que tinc, i com molts joves vaig ser molt actiu en la lluita contra les forces d'ocupació.

—Llavors, ¿com es va produir la seva participació, quan només era un aprenent, en l'equip de l'IRA que va mantenir converses amb el govern britànic l'any 1972?

—Uns mesos abans, el govern havia introduït l'internament sense judici, una figura legal que va permetre l'arrest en camps de concentració de centenars de vells republicans, fet que va deixar sense direcció efectiva el moviment republicà. Els joves vam haver d'autoorganitzar-nos i prendre el liderat. Fou una època especialment dura, molts soldats, policies i *voluntaris* de l'IRA van morir i gent com jo mateix vam ser llançada a posicions locals representatives. Després, la direcció nacional em va elegir per formar part de l'equip que va mantenir les converses amb el govern britànic.

—Mc Guinness ha estat molt dur amb la direcció de l'IRA dels anys setanta, ¿en què basa aquestes crítiques?

—He estat molt crític perquè crec que l'alto-el-foc de 1975, que es va allargar fins a finals de 1976, va representar un greu error ja que la direcció republicana va creure —i sé per experiència que durant les converses els negociadors i polítics britànics són capaços de fer-te creure l'impossible— que s'obtidrien

“Sóc creient i estic a favor de la lluita armada”.

avanços substancials. L'error fou molt seriós a molts nivells, va tenir un greu efecte sobre l'IRA i els republicans, que van anar perdent tota confiança en unes converses que s'eternitzaven; els confonien i els desmoralitzaven. Llavors, es va produir una revolta interna de gent jove que va assumir la direcció real des d'una posició de derrota i van refer un

moviment que continua vigent avui en dia.

—*¿Es compatible la fe catòlica amb l'ús de la violència?*

—Per a mi, és possible. Sóc creient i estic a favor de la lluita armada. Hi ha molts catòlics al nord que fan costat a l'IRA, molts catòlics que van a missa cada diumenge. Entenc que, al final de la meua vida, serà déu, i no el bisbe de Derry, qui decidirà la moralitat de la nostra lluita.

—*¿No creu que a l'IRA ha perdut*

la lluita es produeix en contacte directe amb l'enemic. L'exèrcit britànic s'ha tornat més llest i sofisticat, s'ha convertit en el millor exèrcit del món i posa l'IRA en determinades situacions que produeixen víctimes civils. En un context de guerra això pot, tristament, succeir però hi ha una voluntat absoluta de l'IRA d'evitar aquesta mena de baixes. En el cas de la meua ciutat, Derry, el nivell d'accidents ha estat extremadament baix. Hi ha hagut segurament la quantitat d'explosions més alta dels sis comtats i no hi

prenen les decisions molt conscientment i valoren a fons la presa d'una decisió que provoca baixes humanes i que té un efecte publicitari negatiu. Només la tiren endavant si és efectivament vàlida per augmentar el control d'una situació determinada. La tàctica del *shoot to kill* s'utilitza com un sistema de terror i intimidació per afeblir l'IRA. Els britànics estan convençuts que amb aquest mètode a Belfast, Derry o Armagh, qualsevol persona que pertanyi a l'IRA o vulgui incorporar-s'hi deixarà completament la lluita. Les darreres accions de l'IRA demostren que no es deixen intimidar tan fàcilment i que saben elaborar mecanismes per tal que no les afecti aquesta tàctica com van fer el passat mes de març amb l'assassinat de dos soldats de les SAS —cos especial anti-terrorista— que preparaven una operació d'emboscada al poble de Cappagh. El que es demostra amb això és que als britànics tant els fa una mala publicitat eventual si s'aconsegueixen efectes devastadors a la llarga.

—*La cooperació entre Espanya i Gran Bretanya, explícita en el cas Gibraltar, ¿els ha portat a analitzar els perills d'aquesta cooperació policial?*

—Gran Bretanya està absolutament paranoica en qüestions de seguretat i vol forçar una major cooperació intereuropea per llevar del mig l'IRA o ETA i és evident que això representa un setge més gran a aquestes dues organitzacions, però penso que, a Europa, hi ha una simpatia per la lluita republicana. Hi ha molta gent corrent que fa costat a la nostra lluita per la sobirania nacional i hi ha uns mitjans de comunicació més crítics, cosa que dificulta els intents de cooperació dels respectius governs com s'ha demostrat amb les recents denegacions d'extradicions al nord per part del Tribunal Suprem de la República d'Irlanda.

—*¿Accepten qualsevol ajuda internacional, com la del coronel Gaddafi, en la seva lluita contra Gran Bretanya?*

—Jo no diria que els republicans acceptem qualsevol mena d'ajuda vingui d'on vingui. Tenim diferències polítiques amb alguna gent que ha intentat oferir-nos ajuda. No entraré a comentar les al·legacions que s'han fet sobre el coronel Gaddafi, però els republicans estem disposats a acceptar l'ajuda de governs o grups estrangers que tinguin un interès real en la llibertat d'Irlanda i que no intenti manipular la nostra lluita. La majoria de l'ajuda exterior la rebem de la gent

credibilitat pels assassinats de gent innocent?

—Qualsevol acció en què es produeixen víctimes civils té una repercussió negativa per al nostre combat i per a l'IRA en particular. L'IRA reconeix aquest factor i en la majoria de les seves accions els objectius han estat destruïts netament, però el problema de fons és que

ha hagut quasi cap baixa civil.

—*¿La política del shoot to kill —disparar a matar— contra militants de l'IRA en emboscades planificades com va succeir a Loughgall, vuit morts, i Gibraltar, tres membres d'un escamot caçats a ple dia— ha estat efectiva contra l'IRA?*

—El govern britànic i els seus militars

RICARD CUGAT

dels EUA que no ha oblidat les penaltats de la història irlandesa i té una visió molt clara de per què els britànics ocupen una part del nostre territori nacional.

—*¿Es cert que l'IRA actua com a policia social a les àrees republicanes del nord?*

—Sí, hi ha una demanda de la comunitat, que es nega a reconèixer la policia de l'Ulster, al moviment republicà perquè actuï contra aquells que trenquen les regles de funcionament de la comunitat i, encara que aquest treball representi una molèstia per als objectius de l'IRA, és necessari ja que ha d'existir una llei i un ordre que emani del mateix poble, d'una gent que confia en l'organització del seu barri i en moltes ocasions es demana a l'IRA que hi intervingui per resoldre aquesta mena de problemes.

—*¿Una retirada britànica no comportaria un bany de sang a Irlanda del Nord?*

Estic convençut que els britànics fan bé la seva feina. Vull dir que és responsabilitat seva desarmar la UDR, el Regiment de Defensa de l'Ulster, la RUC, la policia del nord i és responsabilitat del govern assegurar-se que els grups paramilitars no provoquin un bany de sang. Està en les mans del govern britànic que la reunificació es produeixi en un període breu de temps i sense baixes rellevants. És possible que hi hagi gent dins la comunitat unionista, una minoria, que intenti fer avortar el procés, però una campanya programada per tots els partits polítics irlandesos, el govern britànic i els organismes internacionals situaria els unionistes davant la realitat d'una retirada britànica i la gran majoria d'ells acceptaria que els seus dirigents s'asseiessin a parlar amb John Hume, Gerry Adams o Charles Haughey. A més, el degoteig de morts per assassinats sectaris continua augmentant i per tant aquest raonament no serveix.

—*¿Com ha evolucionat la política repressiva britànica en vint anys de conflicte?*

—Hi ha un fet bàsic que no ha canviat, el convenciment que, per derrotar als republicans, cal una resposta militar a les demandes de llibertat del poble irlandès. El 1972, ho van posar en evidència matant a sang freda catorze manifestants a Derry en el que es coneix com *Bloody Sunday*, però els britànics s'han tornat molt més sofisticats. Les bales de goma van ser introduïdes en els vuitanta per atemorir dones i nens que participaven

en marxes de protesta però on destaquen és en la utilització de contratràctiques com els esquadrans de la mort els quals, igual que a El Salvador, maten simpatitzants republicans o simples catòlics. Aquests esquadrans estan formats per policies o soldats de la UDR fora de servei i en recents investigacions fetes per la mateixa policia britànica, com l'in-

"Està en mans del govern britànic que la reunificació es produeixi en un període breu de temps i sense baixes rellevants"

forme Stevens, s'ha demostrat que hi ha un constant flux d'informació de les forces britàniques cap als grups paramilitars protestants.

—*¿Mantindrà l'IRA la promesa de matar Margaret Thatcher encara que es retiri de la política?*

—Els irlandesos no oblidem la seva actuació en la vaga de fam de 1981 quan va deixar morir deu presoners republicans i, encara que jo no puc parlar en

"On destaquen els britànics és en la utilització de contratràctiques com els esquadrans de la mort".

nom de l'IRA, suposo que Margaret Thatcher serà un objectiu de l'IRA la resta de la seva vida.

—*¿Un nou govern laborista, representaria un canvi en l'enfocament del problema irlandès?*

—Tinc molt poca confiança en el partit laborista i en Neil Kinock. Tindria molta més confiança en un nou govern conservador perquè, al cap i a la fi, la

gent que a Gran Bretanya prendria la decisió de retirar les tropes d'Irlanda seria segurament conservadora, ja que els governs laboristes que hi ha hagut els passats vint anys han llançat les pitjors calúmies sobre la nostra causa i alguns dels seus ministres per Irlanda del Nord han impulsat polítiques de criminalització que avergonyirien qualsevol home d'esquerra. Tinc certa esperança que un govern conservador, sense Margaret Thatcher, seria molt més conscient del cost que representa per a l'estat britànic aquesta guerra i sabria afrontar el repte de marxar d'Irlanda.

—*Amb un nivell de vots estancat al nord i una posició marginal al sud, ¿quina línia política pensa impulsar el Sinn Fein per a aquesta dècada?*

—Intentarem enfrontar el govern britànic a un increment de la lluita armada i política, situar-lo en la perspectiva d'un moviment republicà que no defalleix sinó que es manté i reforça tots els seus fronts amb la voluntat de derrotar els britànics. Creiem que hi ha una important tasca a realitzar al sud, apart de la terrible tasca que ens toca realitzar al nord, que passa per convertir-nos en una sòlida força política capaç d'impulsar un front unitari d'esquerra amb la voluntat de canviar una situació política estancada que produeix la paradoxa que, a Dublín, hi hagi més monuments als soldats britànics morts en la segona guerra mundial que als revolucionaris de 1916.

—*¿Està assegurat, doncs, un augment de l'activitat armada?*

—La lluita per eliminar el control britànic sobre els sis comtats del nord seguirà amb accions aquí, a Anglaterra o a qualsevol part del món. A més l'IRA, en tot aquest temps ha de donar una resposta a l'agressió militar britànica i s'ha convertit en una força armada molt efectiva, potser la millor guerrilla del món lluitant al seu propi territori, però la clau del seu manteniment és el compromís i la tenacitat del poble irlandès de prosseguir la lluita, i també el gran sacrifici dels voluntaris que cada dia arriquen la seva vida per combatre unes forces superiors.

—*Unes 30.000 persones entre policia i exèrcit. Per acabar, un dels problemes de l'IRA és la dificultat de proveïment al mercat americà d'armes...*

—...Els voluntaris de l'IRA fan moltes altres rutes, sempre es proveeixen d'armes a diferents llocs i ningú llegeix la seva detenció a la premsa, ¿oi?